

ورقی که برگشت

محمدسالار سلطانی گردفرامری، معاون پایه هشتم، دبیرستان پسرانه دوره اول

از دیرباز تا کنون مدرسه به‌عنوان جایی تلقی شده است که دانش‌آموزان عزیز و محترم از آن فراری و گریزان هستند!!! و عملکرد برخی از معلمان، مدیران و سایر عوامل مدرسه باعث تقویت چنین برداشتی از مدرسه می‌شد. این ماجرا تا آن‌جا پیش رفت که جناب شاعر می‌فرمایند: «درس معلم از بود زمزمه محبتی/ جمعه به مکتب آورد طفل گریز پای را»

روزگاران بر ما گذشت تا این‌که بیماری ناشناخته‌ای به نام کرونا پا به عرصه هستی گذاشت و مشاغل را از رونق انداخت، کسب و کار کسبه را به مرز تعطیلی کشاند، مردمان را خانه نشین کرد، عروسی و عزا را از زندگی روزمره‌مان حذف کرد و البته مدارس را ابتدا تعطیل و سپس به درون خانه‌ها کشاند.

هنوز که هنوز است اولین روزی که مسئول پرورشی مدرسه‌مان در نمازخانه پشت بلندگو اعلام کرد به دلیل شیوع کرونا مدارس به مدت یک هفته تعطیل است را فراموش نکرده‌ام. فریاد شادی که از زمین سر به آسمان می‌سایید ستون‌های ساختمان را به لرزه در آورده بود. اما چه کسی باور می‌کرد این فریاد آن قدر خاموش و خاموش‌تر شود تا این‌که به معضلی در والدین و دانش‌آموزان برای دیدن دوباره فضای مدرسه با چشمانی اشک‌بار پشت درهای بسته مدرسه تبدیل شود. مادر و فرزند هر دو دلتنگ همین فضای مدرسه بودند. اما چرا؟

اگر قرار بود مدرسه را فقط فضایی برای درس خواندن و عرصه یکه‌تازی معلمان و مدیران یا مکانی برای افزودن به محفوظات پیشین دانش‌آموزان باشد، قطعاً همان گریزگاه بود یعنی جایی برای فرار کردن! اما چه چیز آن مادر و فرزند را با چشمانی اشک‌بار پشت درهای بسته مدرسه رساند؟ مدرسه جایی است برای ایجاد دوستی‌های بین بچه‌ها، معلمین و حتی بابای مدرسه! مکانی است برای تمرین زندگی اجتماعی در آینده، گذشت، تحمل و مدارا!!! در مدرسه چگونگی رفتار با بزرگ‌تر، کوچک‌تر و هم‌سن و سال خود را می‌آموزیم، چگونگی تحمل نظر مخالف خودمان را یاد می‌گیریم، نظم و انضباط و وقت‌شناسی می‌آموزیم، در مسابقات مختلف شرکت می‌کنیم، تلاش می‌کنیم از دیگران پیشی بگیریم و به وقت شکست غمگین می‌شویم و هنگام پیروزی از شادی سر به آسمان می‌کوبیم.

این‌ها را گفتم تا بگویم کرونا به ما نشان داد که مدرسه فقط کلاس درس نیست. مدرسه، مدرسه است. یعنی نمود بارز آموزش و پرورش هم‌زمان، و تعلیم و تعلم توأمان. هیچ چیز مجازی نمی‌تواند جایگزین یک ساعت حضور در مدرسه باشد چه برای دانش‌آموزان، چه برای معلمان و چه برای سایرینی که به نوعی با مدرسه در ارتباط هستند. مدرسه هست و باید باشد که اگر نباشد خیلی چیزها کم است!....

